

nikoliv šaty, ale naše pondělní procházení před spaním, který bylo pohodový a bez vodítkový. Předcházelo mu líný odpůldne, kdy mi všichni tři přišli naproti k tramvaji a Rumíček se tak těšil, že mě přivítá, až si mě spletl ☹☹ a poté byl zaskočen, proč nejsem ta paní, co jí potkal první ☹☹. Tali řvala jako prokopnutá, protože jsem podle ní nepřicházela dostatečně rychle. Hezky jsme se povítali a kousek od zastávky ji Brtník, kterej nebožák přišel s vítáním na řadu jako poslední :-), pustil z vodítka. Opět žádný vzdalování se, ale pěkně kolem nás a jen tak si hezky čuchat. Ulici taky přešla na volno se slovním doprovodem a na zeleném plácku se příšerňácky zmasili s Rumíčkem.

A je to právě i Tali, kdo teď tyhle honičkorvačky po dlouhý době začíná. Za což jsem hrozně moc ráda, protože to doteď bylo dlouhodobě tak, že venku jí zajímalo kde co jinýho, než někdo z nás. A teď se venku kolikrát tak rasej! A já stojím a usmívám se jako blbeček. Rumíček už se s ní nemaže a občas jí dává co proto. Stala ze z něj tak trochu ta Kungufu Panda ☹☹. Hodně začal používat totiž výkopy ☹☹. Přála bych vám fakt vidět, jak v trysku zabrdí, stojí na předních a zadníma jí kopne hroznou hybu do zadku ☹☹. A vona řičí blahem a jde mu urvat hlavu ☹☹. Teď to bylo něco podobnýho. A báječný na tom bylo, že se to celý odehrávalo čistě jen na tom zeleném plácku a neskončilo to tím, že by se Tali vystřelila do prostoru. Psíbože, dej, aby to bylo o tom, že si fakt už uvědomuje některý věci, jako třeba respektovat, že se má pohybovat v určitém prostoru a držet se u nás!

Pro teď tomu tak skutečně bylo, páč pak prostě skončili a ona capala vedle nás až k domu, kde standardně došlo k závodům na podestu, které konečně i Brtník zakomponoval do programu. Tali teď týhle blbince, která vám umožní to, že se se psem nemusíte dohadovat, zda se má, nebo nemá jít domů, přišla na chuť natolik, že kolikrát sama prchne dopředu a čeká tam vysmátá jak lečo, jak vás doběhla ☹☹. A to se mi zatím ještě taky nevochodilo, tenhle pohled, jak stepuje na podestě, abych už už uuuuž byla nahoře taky.

My si pak doma dali němčinu a ohařiska s sebou plácla na pelechy a vydržela tam více-méně po celou dobu našeho samostudia. A já si je po večeri vytáhla dozadu do pokoje. Kde jsme si hráli. Na rozcvičku jsme si dali krabičkování. S kurzem sebeovládání pro toho, kdo zrovinka nehraje. Poté následoval kurz úklidu hraček do krabice a trocha nácviku na vánoční úklid, kdy oba nosili kyblík po pokoji sem a tam. A když byli takhle pěkně zahřátí, připravila jsem jim něco trošku komplikovanějšího. Jak pro toho, kdo zrovna bude na place, tak pro toho, kdo bude v pozici čekajícího. Neb na pořadu dne byl úkol fakt těžkej. Ježek v kleci. Neboli

hračka /pro tentokrát pešíček/ pod drátěným košíkem z lednice. Kdy pes na hračku vidí, má ji na dosah, ale není tak úplně snadný ji dostat ven. Takže ten, co úkol řeší má pekelný sudoku. A ten, co čeká, má pekelný trénink v sebeovládání, protože tohle se nevyřeší hned tak.

První šel Rumíček, aby Tali měla možnost zjistit, o co jde. Lehla si k tomu a bzučela. Vždycky když něco chce a nemůže, vydává zvuk, jak když spokla čmeláka. Rumíček je badatel, takže si to nejdřív šel prozkoumat, obešel to, pacičkou sem, tam jemně sáhnul a košem postrkoval. Až mu poté vyčouhнул kus poutka od pešíčka ven, vzal za to a chvíli velmi jemně tahal a juchajdáá, pešíček byl venku. Za velkého radování a odměňování. Na obě strany, protože i Tali si zasloužila odměnu za to, jak trpělivě se probzučela do konce.

Pak si to prohodili. Tali není žádnéj rozumbrada a s věcma se rozhodně necrcá. Takže když zjistila, že hubou to tak jednoduše nepůjde, vzít si pešíček, kterej vidí, ale je nedostupnej, udělala to, co umí nejlíp. Řáchla do toho tlapou, košík převrátila a juchajdááá, pešíček byl venku. Jako bych tu Bubrdli viděla :D. Opět nastalo veliký radování a odměňování na obě strany. Pak jsme si dali pauzičku v podobě přetahováního a šli to zkusit ještě jednou.

Zas šel první Rumíček a tentokrát ovšem pešíček nechtěl spolupracovat. Nejdřív to vypadalo, že neproleze vůbec a Rumíčkoví se nedařilo nastavit košík tak, aby mohl peška uchopit aspoň za cíp, když už ne přímo za poutko. Chodil kolem a zkoušel to. Pak udělal to, co velmi často domestikovaný pes udělá (a třebaš vlk i když chovaný v zajetí a ve společnosti lidí nikdy), šel si ke mně, abych mu s tím pomohla. Povzbudila jsem ho, ale nezapojila se. Chtěla jsem, aby to dokázal sám. Což mi tak úplně nevyšlo :D.

Protože když se dostal do fáze, že se mu podařilo pešíčka z části dostat ven, popadnul ho a zvedl i s košíkem do vzduchu. Košík na peškovi držel a on s tím soustrojím chodil sem a tam, pak doputoval přede mne a celý to postavil bokem na zem. Pešík propadnul žbrdlením dolů a..... shodou okolností Rumouš drcnul do košíku a ten zas milýho peška zaklapnul. To už se na to ovšem Tali nemohla dívat. Zvedla se, jemně!!! Rumíčka odstrčila a s výrazem : "Počkej, uka!" flákla tlapou do košíka a pešíček byl venku ☐ . Ano, stejně jako Bubi má ráda přímočarý řešení. Nu a tak to sice Rumíček nevyřešil úplně samostatně, ale zase se mohli společně chvíli potahat o toho peška ☐ .

Nu a celý tenhle program naladil Tali do takový normální nálady, že jsem si pak s ní mohla užít jednu malou poklidnou večerní procházku, kdy byla zcela a totálně navolno a podařilo se jí to, že nevytvořila ani jednu jedinou průšvihovou situaci. To přivolání napotřetí, kdy se chtěla přidružit k cizímu psovi jí i prominu, protože to zcela převálcuje pár jiných situací, kdy zafungovala moc hezky. Jako třeba to odvolání od nocujícího bezdávka v křovíčku na rožku. Ono se ale vlastně toho cestou moc nedělo. Krom toho, že:

jsem jí nemusela povelovat - v podstatě

jsem jí nemusela nahánět - vůbec

byla se mnou - pořád

naopak jsem jí musela vybidnout k tomu, ať si jde čuchat a čůrá - že kvůli tomu jsme venku.

jsem řekla, že musíme počkat na Rumíčka, kterej se nám začuchal a - skutečně jsme na něj i co? Počkaly - obě.

Není to paráda? Je. Teda byla. A já bych taaak hrozně moc chtěla, že aby to tak bylo i nadále, protože se mi to děsně líbilo. (Pšššt, prozatím můžu říct, že jí to vydrželo i do druhýho dne do rána, kdy jsme se třeba s panem doktorem, kterej zrovinka taky venčil svou Eny Doktorovou podívali, že když jsem zlehýnka zavolala, jen tak jako mimoděk, neb jsem nedoufala v nějaký ten účinek, že "Nechceš Tali běžet tam dozadu za barák, že ne?", tak to na obrtlíku obrátila a přiběhla k nám. Stejně tak jako, že když vytvořila hromadu, tak vzala na vědomí informaci, že: "Hele buď tady, já to musím uklidit. Nikam nechod', jo?" VÍTE JAKÁ JE TO BOMBA?? ŽE SI VYSTAČÍM S PROSTOU KONVERZACÍ, SDĚLENÍM, ČI DOKONCE S PROSBOU ČI DOTAZEM???? NE-VÍ-TE, páč Tali nemáte ☐ .

Ach psíbóže, ach psíbóže, děkuju Ti za tydlencty chvíle velmi mnoho, mnoho a mnohokráte. A klidně i děleno, sčítáno a odečítáno, to je fučík. Jen kdyby to vydrželo ☐